

[Justitsministeren.]

nu er rimeligt at se paa Presseloven og i hvert Fald gennemføre disse Ting, som jeg udtrykkelig har nævnt: Afskaffelse af Straa-
mandssystemet, et udvidet Ansvar for den virkelige Redaktør og for Udgive-
ren, samt udvidet Erstatningspligt.

Den ærede Ordfører for Venstre spurgte, om man ikke kunde foretage Ændringer for at bremse Sensationsjageriet og den Udpen-
sling af Ulykker o. lign., der fandt Sted. Det kan jeg ikke tænke mig at kunne formulere, uden at det netop vilde ramme Pressefriheden. Men jeg er naturligvis vil-
lig til at se paa de Ændringsforslag, som Venstrepartiet i saa Henseende maatte ud-
arbejde, selv om jeg ikke venter mig meget af dem, saa udprægede Frihedstilhængere som man jo netop er fra den Side. Men det bliver interessant at se, hvis Venstres Holdning da ikke alene er begrundet i, at Venstrepressen ikke kan følge med paa disse Omraader.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti rejste Spørgsmaalet om Pressens Radioavis, og den interesserede jo ogsaa den ærede kommunistiske Ordfører (Aksel Larsen) i betydelig Grad. Jeg tør ikke tage Stilling til dette Spørgsmaal, og jeg ser ikke, det vedrører Vedtagelsen af en Presselov eller Justitsministeriet i og for sig. Hvis jeg skulde udtale mig paa For-
haand om, hvorvidt Pressens Radioavis skulde ind under de samme Regler som her, vilde jeg være meget betænkelig. Thi hvad er det, man har tænkt paa ved denne Presselov? Det er at bringe de almindelige Ansvarlighedsregler, som i øvrigt gælder over alt i Samfundet, noget mere til Anven-
delse paa Pressens Forhold, end Presse-
loven af 1851 gjorde. Saa skulde man altsaa for nye Omraader gaa over til at indføre særlige Ansvarsregler, det maatte i hvert Fald begrundes udførligt. Jeg kan ikke se, at det vedrører selve Presseloven.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti haabede, at der blev givet Udvalget rigtig god Tid, og hans Ønsker i saa Henseende deltes jo i fuldeste Maal af den ærede kommunistiske Ordfører, der ønskede, at Udvalget aldrig blev færdigt. Jeg tiltræder ikke dette Ønske og heller ikke det første, ikke fordi jeg ikke ønsker, at Lovforslaget skal blive sagligt behandlet, men fordi jeg ved, at en saa fremtrædende intelligent Ordfører som Ordføreren for Det konservative Folkeparti, bistaat af Folk fra Pressen, meget hurtigt vil sætte sig ind i dette Lovforslag. Den ærede Ordfører antydede, at han havde læst Lovfor-

slaget nogle Gange igennem. Men der findes ogsaa blandt hans nærmeste Partifæller Folk, som er meget nøje kendt med Forhandlingerne om dette Lovforslag, og hvis det ærede Medlem vil ofre en Aften i Samvær med disse — jeg ved ikke, om de hører til samme Fløj af Partiet som han, men de kunde jo godt være sammen alligevel —, saa vilde han utvivlsomt den næste Dag være fuldt i Stand til at vurdere dette Lovforslag. Det er vist saa gennemarbejdet, at det vil være meget let at gennemføre det forholdsvis hurtigt, hvis man da har noget klarere Opfattelsesevne og læser Paragrafferne bedre, end det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen gjorde.

Den ærede Ordfører Hr. J. S. Foget stillede mig forskellige Spørgsmaal, idet han spurgte, om en Mand, der ikke er Medarbejder ved et Blad, men som skriver under et bestemt Mærke, kan betragtes som navngiven Forfatter. Nej, det kan han ikke, selv om vi godt ved, hvem det er. Dernæst spurgte samme ærede Ordfører, om der ikke burde være Strafansvar for den, der var Skyld i, at Redaktørerne meddelte noget urigtigt, altsaa den, som i Kraft af sine urigtige Meddelelser fik en Redaktør til at begaa noget strafbart. Dette er i hvert Fald ikke et Spørgsmaal, der vedrører Presseloven. Det er muligt, at Redaktøren efter Omstændighederne har et Erstatningskrav over for den anden, og det er muligt, at man, hvis det kommer frem, kan ramme ham gennem den almindelige Straffelov. Men naar vi ordner Ansvar, som man ordner det efter dansk Presselovgivning, maa Redaktøren have Ansvar, han maa selvfølgelig undersøge en Sag, før han offentliggør den.

Endelig sagde det samme ærede Medlem, at han syntes, det var lidt haardt, at Redaktøren skulde være ansvarlig, hvis den navngivne Forfatter ikke var tilregnelig. Ganske vist mente det ærede Medlem, at man i mange Tilfælde nok kunde se, at Forfatteren ikke var tilregnelig. Det kan jeg nu ikke være helt enig med ham i. Efter alt, hvad jeg har set, forekommer det i Masser af Tilfælde, at der optages Artikler, hvor Redaktøren aabenbart ikke har kunnet se, at den navngivne Forfatter ikke var tilregnelig, men jeg synes ikke, at andre end Redaktøren skal lide under det, saadan som Ansvarsordningen nu er her til Lands. Det er en Konsekvens af Eneansvaret. Hvis det ærede Medlem vil gaa over paa de almindelige Straffe- og Erstatningsregler, bliver man jo i Stand til at forfølge en hel Mængde Mennesker i et givet Tilfælde;